

Projekt

UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ JELENIEJ GÓRY

z dnia 2017 r.

w sprawie zmiany nazwy ulicy w Jeleniej Górze

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 730 i 935) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 744) uchwała się, co następuje:

§ 1. Zmienia się nazwę ulicy Oskara Langego na ul. św. Jadwigi Śląskiej, dla drogi gminnej określonej geodezyjnie jako działka nr 87, AM-1, obręb 0004-Cieplice IV, stanowiących własność Gminy Jelenia Góra.

2. Szczegółowy przebieg ulicy o nowej nazwie przedstawia załącznik graficzny, stanowiący integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Jeleniej Góry.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

L.p.		Zakres kompetencji	Data i podpis
1.	Imię i nazwisko autora projektu	Przygotował	
2.	Naczelnik lub osoba upoważniona	Przegląd	
3.	Radca Prawny	Opinia radcy prawnego	
4.	Skarbnik Miasta lub osoba upoważniona w przypadku powstania skutków finansowych	Opinia skarbnika	

Uzasadnienie

W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nazwa ul. Oskara Lengego powinna zostać zmieniona jako wypełniająca normę art. 1 Ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. RP z 2016 r. poz. 744).

Droga dla której istnieje potrzeba zmiany nazwy, oznaczona jest w ewidencji gruntów i budynków jako działka nr 87, AM-1, obręb 0004-Cieplice IV, stanowiąca własność Gminy Jelenia Góra.

Nowa proponowana nazwa ul. Św. Jadwigi Śląskiej była by przywróceniem nazwy historycznej powyższej ulicy, która obowiązywała do 1951 r.

Jadwiga Śląska – święta Kościoła katolickiego, żona Henryka I Brodatego, księcia wrocławskiego, matka Henryka II Pobożnego.

Jadwiga urodziła się między 1174 a 1180 rokiem w Bawarii jako córka hrabiego Bertolda VI i Agnieszki Wettyńskiej. Otrzymała staranne wychowanie najpierw na rodzinnym zamku, potem zaś w klasztorze benedyktynek w Kitzingen nad Menem. Do programu ówczesnych szkół klasztornych należała nauka łaciny, Pisma Świętego, dzieł Ojców Kościoła i żywotów świętych, a także haftu i malowania, muzyki i pielęgnowania chorych. W roku 1190 Jadwiga została wysłana do Wrocławia na dwór księcia Bolesława Wysokiego, gdyż została upatrzona na żonę dla jego syna, Henryka Brodatego. Miała wtedy prawdopodobnie zaledwie 12 lat. Data ślubu nie jest bliżej znana, możliwym do przyjęcia jest czas pomiędzy rokiem 1186 a 1190. Henryk Brodaty 8 listopada 1202 r. został panem całego księstwa śląskiego do którego udało mu się dołączyć dzielnicę senioratu, czyli krakowską, a także znaczną część Wielkopolski. Henryk i Jadwiga stanowili wzorowe małżeństwo. Mieli siedmioro dzieci, jednak w okres pełnej dojrzałości weszli tylko Henryk i Gertruda. Ostatnich 28 lat pożycia małżeńskiego małżonkowie przeżyli wstrzeźliwie, związani ślubem czystości zawartym uroczyście w 1209 roku przed biskupem wrocławskim Wawrzyńcem. Jadwiga miała w chwili składania tego ślubu około 33 lat, a Henryk Brodaty ok. 43 (na pamiątkę tego wydarzenia Henryk zaczął nosić tonsurę mniszą i zapuścił brodę, której nie zgolił aż do śmierci). Na dworze wrocławskim powszechne były zwyczaje i język polski. Jadwiga umiała się do nich dostosować, nauczyła się języka i posługiwała się nim. Jej dwór słynął z karności i dobrych obyczajów. Macierzyńską troską otaczała służbę dworu. Wyposażyła wiele kościołów w szaty liturgiczne haftowane ręką jej i jej dwórek. Do dworu księżnej należała również niewielka grupa mężczyzn duchownych i świeckich. Księżna bardzo troszczyła się o to, aby urzędnicy w jej dobrach nie uciskali poddanych kmieci. Obniżyła im czynsze, przewodniczyła sądom, darowała grzywny karne, a w razie klęsk nakazywała mimo protestów zarządców rozdawać ziarno, mięso, sól itp. Zorganizowała także szpitalik dworski. W czasie objazdów księstwa osobiście odwiedzała chorych i wspierała hojnie ubogich. Jadwiga popierała także szkołę katedralną we Wrocławiu i wspierała ubogich zdolnych chłopców, którzy chcieli się uczyć. Starła się także łagodzić dolę więźniów, posyłając im żywność, świece i odzież. Bywało, że zamieniała karę śmierci czy długiego więzienia na prace przy budowie kościołów lub klasztorów. Jej mąż chętnie na to przystawał. Przeżyła śmierć męża i prawie wszystkich dzieci. Jej ukochany syn, Henryk Pobożny, zginął jako wódz wojska chrześcijańskiego w walce z Tatarami pod Legnicą w 1241 r. Po śmierci męża 19 marca 1238 r., Jadwiga zdała rządy żonie Henryka Pobożnego, Annie i zamknęła się w klasztorze sióstr cysterek w Trzebnicy, który sama wcześniej ufundowała. W 1238 r. na ręce swojej córki Gertrudy, ksieni w Trzebnicy, złożyła śluby zakonne i stała się jej posłuszna. Zasłynęła z pobożności i czynów miłosierdzia. Wyczerpana surowym życiem mniszki, zmarła 14 października 1243 r., mając ponad 60 lat. Zaraz po jej śmierci do jej grobu w Trzebnicy zaczęły napływać liczne pielgrzymki: ze Śląska, Wielkopolski, Łużyc i Miśni. Gertruda z całą gorliwością popierała kult swojej matki. Kanonizacji Jadwigi dokonał Klemens IV, w kościele dominikanów w Viterbo 26 marca 1267 r. Na prośbę Jana III Sobieskiego papież bł. Innocenty XI rozciągnął kult św. Jadwigi na cały Kościół (1680).